

KOSKOCA INARDI BEKLEYİŐ

Hasan ÇETİNER

Koskoca ınardı bekleyiŐ.

Bozkırın ortasında tek başına yükselen göge...

Esip geçen rüzgara açmıŐtı kucağını,

batıp giden güneŐe açmıŐtı umutla,

pastel renklerine göklerin,

en çok da uzaklardan göz kırpan ıŐıklarına pencerelerin...

UuŐan yaprakları beklemeyi bekleyiŐ, zaman rüzgarında uçuŐan.

Kimi zaman da garbiyeliydi uzak diyarların kokusunu taşıyan.

Konacak dalı yokken o yavru kuŐların, elektrik telleriydi direklerin, ıŐsız bir köyün..

Uzun bir bekleyiŐ sonrası ocuk cıvıltılarıyla doldu dört duvarım.

KoŐuŐturan bahçede neŐeyle, sırtlanan çantasını

her sabah yeni bir maceraya, yeni bir bilgiye...

Diyarlarından selam getirmişlerdi kucak kucak, sevgiler yüreğime.

Gülümsemeler gelmişti öyle iten, öyle sıcak...

Kavalıma ezgi olmuştu her biri, nağmeydi gülüŐleri notaları birleŐtiren.

Türkü olmuşlardı memleketimin her bir karıŐına, dudaklardan dökülen..

Suydu onlar bekleyiŐ ınarına, bozkırını yeŐerten..

Pınardı orak topraklara, çatlaklarına kayaların karŐılarına dikilen...

Mehmet'in gözyaŐları aktı yüreğime o gece.

Pes eden hemencecik daha ilk günden.

Özlüyordu besbelli.

Nasıl zordu acep böylesi?

Uçması yavrunun yuvadan umut diyarına; bir avuç bilgi, bir kucak gelecek için...

Sacit kaplumbağa gibi çekilivermişti hemen kabuğuna.

Ne de özlüyordu kundaktaki kardeşini,
sesini bekleyen annesini, başını okşayan babasını..

Atı gibi koşmuştu Murat bozkıra,
tımarıydı kitaplar artık onun, bilimlendi yuları, nallarıydı artık merak, ilelebet...

Uçurtması gibi salınırken Mehmet Ali gökyüzüne,
hürdü artık biriktirdiği korkuları.

Gökyüzüydü şimdi dolan gözleri,
yağmuruydu dökemediği göz yaşları.

Belki ilk defa çocuktu doğalı beri,
belki ilk defa gülebiliyordu kaygısız,
olmadan yükü evinin o küçük omuzlarında.

Başı dimdik koşarken uçurtmasını
takip ederdi gözleri bir yandan.

O ufak adam, çocuktu artık tam anlamıyla..
Uçurtmaydı artık tellere takılmayan,
kanatlan gökyüzüne..

O kelebeği Mehmet Ali'nin,
yaşayan bir kozaydı artık yüreğinde.

Açacak kanatlarını rengarenk,
konacak o umutla bekleyen çınarlarına Anadolu'nun.
Gebeydi artık Anadolu,
yeni Mehmet Ali'lere...

Tüylenmiş kuşlarım şimdi birer birer.
Göç mevsimi gelmiş meğerse.
Uçun kuşlar uçun.
Konun bir kuru dala,
sönük pencerelerine evlerin,
solmuş bahçelerine köylerin,
esen yellerin,
sellerin,
parmaklarına ellerin...

Kan olun, can olun..
Ben mi?
Ben..
Döktüm şimdi yapraklarımı işte..
Bakmayın siz bana
Baharın yine gelin e mi?
Yeşermiş dallarıma...

Hasan Çetiner
Elektrik Mühendisliği